

2. påskedag

Tid og sted: Ødsted og Jerlev kirker, 21/4 2014

Salmevalg

249: Hvad er det at møde

233: Jesus lever, graven brast

236: Påskeblomst, hvad vi du her

241: Tag det sorte kors fra graven

227: Som den gyldne sol frembryder

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Johannes

Den første dag i ugen, tidligt om morgenen, mens det endnu var mørkt, kom Maria Magdalene ud til graven, og hun så, at stenen var flyttet fra graven. Så løber hun hen til Simon Peter og til den anden discipel, ham som Jesus elskede, og siger til dem: ”De har flyttet Herren fra graven, og vi ved ikke, hvor de har lagt ham.” Så kom Peter og den anden discipel og ville ud til graven. De løb begge to, men den anden discipel løb foran, hurtigere end Peter, og nåede først til graven; han bøjede sig ind og så

linnedklæderne ligge der, men han gik ikke ind. Simon Peter, som fulgte efter ham, nåede nu også frem; han går lige ind i graven og ser linnedklæderne ligge der og klædet, som Jesus havde haft over hovedet; det lå ikke sammen med linnedklæderne, men rullet sammen på et sted for sig selv. Da gik også den anden discipel derind, han som var kommet først til graven og han så og troede. Indtil da havde de nemlig ikke forstået Skriftens ord om, at han skulle opstå fra de døde. Disciplene gik så hjem igen.

Men Maria stod udenfor ved graven og græd. Som hun nu stod der og græd, bøjer hun sig ind i graven og ser to engle i hvide klæder sidde dér, hvor Jesu legeme havde ligget, én ved hovedet og én ved fødderne. De sagde til hende: ”Kvinde, hvorfor græder du?” Hun svarede: ”De har flyttet min Herre, og jeg ved ikke, hvor de har lagt ham.” Da hun havde sagt det, vendte hun sig om, og hun så Jesus stå der; men hun vidste ikke, at det var Jesus. Jesus sagde til hende: ”Kvinde, hvorfor græder du? Hvem leder du efter?” Hun mente, det var havemanden, og sagde til ham: ”Herre, hvis det er dig, der har båret ham

bort, så sig mig, hvor du har lagt ham, så jeg kan hente ham.” Jesus sagde til hende: ”Maria!” Hun vendte sig om og sagde til ham på hebraisk: ”Rabbuni” – det betyder Mester. Jesus sagde til hende: ”Hold mig ikke tilbage, for jeg er endnu ikke steget op til Faderen; men gå hen til mine brødre og sig til dem: Jeg stiger op til min fader og jeres fader, til min Gud og jeres Gud.” Maria Magdalene gik hen og fortalte disciplene: ”Jeg har set Herren,” og at han havde sagt dette til hende.

Prædiken

Maria. Andet sagde Jesus ikke. Blot et navn, udtalt med hans personlige stemme – med hans særlige betoning. Han talte direkte til Maria, der var ude af stand til at genkende ham – hun troede, han var gartneren. Og fortvivlet henvendte hun sig til ham, for hun havde ikke andre at henvende sig til. Gartneren var den eneste, der var dér i haven, på kirkegården, ud over altså Maria Magdalene selv. Hun græd og græd, og tårerne slørede blikket. Måske var det derfor, hun ikke kunne se, hvem han var. Men

hvorfor er også lige meget i denne sammenhæng. Hun var jo overbevist om, at han var død. Korsfæstet tre dage forinden og begravet inden solen gik ned og hviledagen satte en stopper for alt arbejde. På tredjedagen af hans død var sorgen og chokket ikke mindre. For den mand, hun elskede, var død. Han var mere end en mand, hun elskede. Men hun vidste aldrig, hvordan hun skulle sætte ord på det her ”mere”. Det eneste, hun med sikkerhed kunne sige, var, at han viste hende en helt ny verden. Han viste hende en verden, hvor kvinder som hende måtte tænke selv og træffe ens egne valg. Han viste hende en verden, hvor forholdet til Gud og til vores næste ikke er et spørgsmål om lov, men et spørgsmål om kærlighed, engagement og ansvar. Han viste hende en verden, hvor hykleriet blev afsløret og påtalt. Han viste hende en verden fuld af håb: Ikke fordi, vi mennesker kan blive bedre, men fordi Gud kan forvandle verden – og Jesus sagde, at det vil Gud.

Derfor græd hun. For Jesus var død, og da Jesus døde, forsvandt håbet med ham. Troen på den verden, Jesus viste hende, var forsvundet, som dug for solen. Det var

Jesus mod jøderne, Jesus mod romerne, Jesus mod hele verden. Og når Maria Magdalene så tilbage på hendes tro og hendes håb, så forekom det hende pludselig naivt, at hun havde sat al sin lid til Jesus. Men det havde hun, og smerten og sorgen blev ikke mindre af den grund, for dybt inde i sig selv, der håbede hun stadig – at selvom Jesus var død, så var hans ord sande.

Jo, Maria befandt sig i voldsom fortvivelse. Og fuldstændig i sine følelsers vold henvendte hun sig til den eneste, hun kunne henvende sig til; den mand, som hun troede var gartneren – og måske havde han flyttet den døde krop, som ikke længere lå i graven: ”Herre,” sagde hun, ”hvis det er dig, der har båret ham bort, så sig mig, hvor du har lagt ham, så jeg kan hente ham.”

Maria ville først og fremmest sørge. Derfor kom hun til graven. Hun kom derud, fordi hun måtte se ham, så snart det var muligt. Tanken om, at han bare var væk, var frygtelig. Hvordan ville vi mon reagere, hvis kisten med vores elskede afdøde var forsvundet fra kapellet i løbet af natten? Maria Magdalenes henvendelse skete i fortvivelse,

og hendes spørgsmålet var også et fortvivlet spørgsmål. Hvor er han? Når sorgen ikke har nogen retning bliver den fortvivlet. Derfor er det så godt at begrave de døde.

Da hun havde spurgt gartneren, hvor Jesus mon kunne være, var der stilhed et øjeblik. Manden trak vejret, og så sagde han hendes navn: Maria! Blot et navn, udtalt med hans personlige stemme – med hans særlige betoning. Og Maria, der før ikke havde været i stand til at genkende ham, udbrød: Min Mester! Ligesom Maria aldrig var i stand til at sætte ord på, hvordan Jesus var ”mere” end en mand, hun elskede, så er jeg overbevist om, at ingen ord kan indfange dybden af de følelser, tanker og genvundne håb, der med ét manifesterede sig i Maria. I det øjeblik, Gud sagde hendes navn.

For det at sige et navn er meget intimt. Når et andet menneske siger vores navn, så føler vi os kendt. Vi føler, at det andet menneske gerne vil os, gerne vil kende os. Når nogen derfor siger vores navn, så føler vi også, at der ligger meget mere i det, end blot kendskab til os; vi føler os anerkendt.

At føle sig anerkendt er en meget befriende følelse, særligt hvis vi er usikre på, om det vi gør, er godt nok. Jeg er overbevist om, at jeg taler på stort set alle menneskers vegne, når jeg siger, at vi nemt kan føle, at vi er utilstrækkelige, at vores anstrengelser ikke bærer frugt, at al vores stræben ikke gør nok forskel. Jeg er overbevist om, at alle af og til føler sig utilstrækkelige. Men anerkendelse er det modsatte. Anerkendelse sker på baggrund af en dyb fortrolighed med et andet menneske. Når vi er kendt med både styrker og svagheder. Så bliver vi ikke anerkendt på grund af det, vi har gjort, men på grund af de mennesker, vi er.

Det oplevede Maria med Jesus. Og da Jesus sagde ”Maria”, så var hun mere end kendt. Hun var anerkendt. Og når dette navn, ”Maria”, kommer fra Guds egen mund, så er anerkendelsen ikke blot en flygtig følelse, så er den en virkelighed, Gud skaber.

Da disciplene vandrede omkring med Jesus i Galilæa fortalte han dem en gang om den gode hyrde. Han talte naturligvis om sig selv, men han brugte billedet om den

gode hyrde, fordi han talte med bønder, der vidste alt om, hvad en god hyrde er. Jesus sagde: ”Den gode hyrde kalder sine egne får ved navn og fører dem ud. Når han har fået alle sine får ud, går han foran dem, og de følger ham, fordi den kender hans røst. Jeg er den gode hyrde. Jeg kender mine får, og mine får kender mig.” Da Jesus havde sagt det, står der i bibelteksten, at disciplene ikke forstod, hvad han talte om. Og der skulle gå lang tid, før de forstod det. Men den første, der forstod ordene, som Jesus havde talt, var Maria, da hun hørte Jesus sige hendes navn.

I en anden have mange år tidligere, havde Gud talt til et andet menneske. Dengang var Guds ord en frygtelig dom. I Edens have stod der et træ – kundskabens træ. Vi kender alle fortællingen om Adam og Eva, der spiser frugten af det eneste træ, de ikke måtte spise af. Hvis skyld var det? Eva mente, det var slangens skyld, Adam mente, det var Evas skyld. Men inderst inde vidste de godt, at de selv havde truffet valget. De havde selv valgt at spise af kundskabens træ, og de vidste allerede i det øjeblik, de tog det første bid, at de havde gjort noget forkert. Gud vidste

det også, og han gik ud i haven for at lede efter Adam og Eva; men da de gemte sig, kaldte han på dem: ”Adam, hvor er du?” sagde han. Det var en frygtelig kalden, fordi den betød, at Adam og Eva blev tvunget til at stå til regnskab for deres misdåd. Fordi de havde syndet, og fordi de selv vidste, at de havde gjort noget galt, så betød det noget helt andet end anerkendelse, da Gud kaldte Adam ved navn. Adam var afsløret. Og Adam måtte indse, at han ikke var det menneske, han håbede, han var.

I fortællingen fra det Gamle Testamente, blev Adam og Eva smidt ud af den have, hvor Gud var. Afstanden mellem Gud og mennesker blev større. Og porten ind til Edens Have blev spærret og holdtes lukket af to engle med roterende flammesværd.

Jesus Kristus, Guds Søn, Gud selv, blev begravet i en anden have på jorden. Da han opstod fra de døde, væltede en engel stenen fra graven bort, og porten til de dødes rige stod åben. Og Jesus stod der i haven og talte til en helt almindelig kvinde; han sagde ikke meget, blot hendes navn, ”Maria!” Og da han sagde hendes navn, var det ikke

for at smide hende ud af haven, men for at virkeliggøre Guds kærlighed i hendes liv. For Gud kender Maria, og derfor tilhører hun Gud.

Da vi blev døbt, blev vores navne kendt for Gud. Præsten sagde vores navn, og døbte os i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn. Og dybt nede i døbefonten sad en engel i samme øjeblik og mejslede vores navn i granit, så det aldrig kan slettes og aldrig kan glemmes af Gud.

Og når Gud siger vores navn, så hører vi det med den dobbelthed, der ligger i spændingen mellem Gud, der siger ”Adam”, og Jesus Kristus, der siger ”Maria”. For når Gud kalder på os, kan vi ikke skjule vores synd. Men Gud kalder også på os påskemorgen, efter at han gik i døden for os, og når Gud kalder påskemorgen, så betyder det, at vi er kendt, elsket og omfavnet, sådan som vi er. Amen!